

*I'm finally free
It's only the ocean and me*

'Only the ocean' – Jack Johnson

ISBN 978 90 00 38891 2

ISBN 978 90 00 38892 9 (e-book)

NUR 285/284

© 2023 Van Goor

Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

www.bestofyabooks.nl

'Only the ocean', words and music by Jack Hody Johnson, Adam Topol, Merlo Podlewski, Zachary Dylan Gill. © Copyright 2010 Universal Records, Santa Monica, U.S.A.

'Banana Pancakes', words and music by Jack Hody Johnson. © Copyright 2005 Brushfire, Fort Worth, U.S.A.

tekst Esther Walraven
omslagontwerp Caren Limpens
zetwerk binnenwerk ZetSpiegel, Best

1

'Yes, nu van tien naar twee uur.'

Met mijn hoofd in mijn nek volg ik de kite van Tijn, die met soepele bewegingen mijn instructies opvolgt. Grijnzend stuurt hij de kite door de helderblauwe hemel, terwijl hij zijn voeten schrap zet in het zand. Zijn vader kijkt van een afstandje toe.

Ik denk terug aan mijn eerste kiteles, zeven jaar geleden alweer. Mijn vader had me meegenomen om te vieren dat ik naar de brugklas ging. Net als Tijn had ik er van begin af aan zo'n lol in gehad, dat ik me geen leven zonder kiten meer kon voorstellen. De hele zomer lang was ik meer op het water dan op het land.

'En nu?' haalt Tijn me uit mijn gedachten.

'Je hebt hem goed onder controle,' complimenteer ik hem. 'Nu het echte werk. Ga maar zitten.'

'Zitten?' Tijn kijkt me verbaasd aan.

'Yep. Zitten. Op je kont, in het zand. Voeten vlak bij je billen.'

Ik laat hem voelen wat er gebeurt als hij zijn kite door de powerzone stuurt, waardoor de vlieger de wind met volle kracht opvangt. Tijn joelt als hij door de wind uit het zand wordt getild. Zijn voeten kunnen de kracht van de wind nauwelijks bijhouden en pas tientallen meters verderop komt hij tot stilstand.

‘Echt vet, dit,’ roept hij, terwijl hij achterwaarts naar me terugloopt, zijn kite weer netjes recht boven hem.

‘Goed gedaan, man.’ Ik geef Tijn een high five en neem de kite van hem over. ‘Je hebt er gevoel voor.’

Hij glundert.

‘Eens kijken of je vader er ook iets van bakt.’ Ik knipoog naar hem en draai me om naar zijn vader, Rob, die zijn trapeze vastsjort.

Ook mijn vader werd tijdens die ene zomer gegrepen door de kitesurfvibes en al gauw gingen we vrijwel elk weekend op pad, op zoek naar de beste kitespots. Voor mijn verjaardag kreeg ik een eigen kiteset, met mijn favoriete board, en mijn vader kocht een oude Volkswagen T2, een camperbus die we Lulu noemden en waarmee we samen het hele land door reden. Raampjes open, wind door onze haren, Jack Johnson op ro uit de boxen.

Was alles nog maar zoals vroeger. Zorgeloos.

‘Zo, jullie eerste les zit erop,’ zeg ik, nadat ook Rob alle oefeningen heeft uitgevoerd.

‘Ah, nu al?’ verzucht Tijn. ‘Ik wil nog wel even doorgaan. Gaan we nog een keer, pap?’

Zijn vader knikt. Hij veegt zijn haren uit zijn gezicht en het zweet van zijn voorhoofd. ‘Natuurlijk. We hebben nu de smaak te pakken.’

Ik neem de kite van hem over en samen lopen we terug naar de kitesurfschool. Het is niet meer dan een grote houten keet op palen. We kunnen er onze spullen opslaan, er is een kleedruimte en een bar met een paar loungebanken.

‘Mannen, tot de volgende keer!’ zeg ik bij wijze van afscheid. ‘Dan gaan we écht het water op. Dus wetsuits aan!’

‘Spannend,’ grijnst Rob.

‘Vet,’ zegt Tijn.

Ik steek mijn hand op en kijk ze na terwijl ze weglopen over het strand, vader en zoon, armen om elkaar heen geslagen. Mijn vader en ik. Ooit.

2

‘Jij krijgt vanmiddag drie meiden, Sam,’ grijnst Stefan, de eigenaar van de kitesurfschool en een van mijn beste vrienden. Hij tikt op het papier voor hem. ‘Twee van vijftien, een van zestien. Ze staan sinds gisteren achter ons op de camping en spraken me gisteravond aan. Ze willen graag een introductieles.’

‘Prima hoor, laat maar komen.’ Ik laat me met een koud glas cola achterover zakken in de kussens van de loungebank op ons terras.

Stefan had mij begin dit jaar gevraagd of ik deze zomer bij zijn school wilde komen werken. Het leek mij de ideale besteding van de lange vakantie na mijn eindexamens. Ik had er veel zin in gehad om eindeloze dagen op het strand te kunnen doorbrengen en zo ook nog wat te kunnen bijverdienen. Toen ik echter op de veerboot stond en het eiland in de verte zag naderen, overheerste niet het gevoel van vrijheid, maar een hoofd vol vraagtekens.

Wat was er misgegaan de afgelopen maanden? Hoe had het zo ver kunnen komen? En was dit niet gewoon wegvluchten, een zomer lang op Vlieland?

‘Hey.’

Ik kijk op en mijn adem stukt. Voor me staat een prachtig meisje, met een zongebruinde huid en een felgeel zomerjurkje. Haar donkere haren wapperen alle kanten op. Met bruine pretogen kijkt ze me aan.

‘Hi,’ weet ik uit te brengen. Snel ga ik rechtop zitten.

‘Wij, eh, we komen voor de kitesurfles.’ Dan zie ik dat er achter haar nog twee meiden staan, een blonde krullenbol en een meisje met een donkere bos krullen.

‘Ah, jullie willen leren kitesurfen,’ zeg ik, totaal overbodig, terwijl ik opsta. Kan ik niets beters verzinnen? ‘Ik ben Sam, jullie kitesurfinstructeur voor vandaag.’ Ik steek mijn hand uit.

‘Ik ben Cheyenne.’ Er gaat een tinteling door me heen als ze mijn hand pakt. Ze houdt hem net iets te lang vast. ‘En dit zijn Evi en Zara.’ Ze gebaart naar de andere twee, maar ik kan mijn ogen niet van haar afhouden. ‘En ja, we willen graag kitesurfen. Ga jij het ons leren?’

Een windvlaag ruist over het terras, een paar glazen vallen om en een leeg zakje chips van de pallettafel verderop waait naar ons toe. Ik zet de glazen weer recht en raap het chipszakje op.

Stefan pakt z’n papieren van de tafel. ‘Bij Sam zijn jullie in goede handen. Kiter eerste klas.’ Hij slaat me op mijn schouder, pakt de glazen van de tafel en loopt naar de bar. ‘Veel plezier.’

‘Oké, leuk dat ik jullie wegwijs mag maken in het kiten. Laten we maar meteen beginnen!’ Ik loop de trap naar het strand af, met de meiden in mijn kielzog. ‘Hebben jullie al kite-ervaring?’

‘Ik heb vroeger wel gevliegerd. Maar dat was met zo’n kleintje, niet met zoiets.’ Evi gebaart naar de kite die al klaarligt op het strand.

‘Ik nog nooit,’ zegt Cheyenne. ‘Maar jij gaat het ons vast allemaal uitleggen.’ Ze kijkt me aan met een stralende lach. Een warme gloed trekt door me heen.

‘Gaan we met deze?’ Zara wijst naar de paarse kite. ‘Ik hou van paars.’

Evi giechelt en legt haar arm om Zara’s middel. ‘Ik ook. En van jou.’

‘Nee, die is te groot,’ leg ik uit. ‘Hij is van een van de andere instructeurs. Jullie zullen het met deze moeten doen.’ Ik schud de instructievlieger van acht vierkante meter uit de zak en begin hem uit te rollen. ‘Wie wil er pompen?’

Weer gegiechel.

‘Laat mij maar.’ Cheyenne pakt de pomp en hurkt naast me. ‘Hierin?’

Terwijl Cheyenne de luchtbanden van de kite begint op te pompen, leg ik uit hoe de kite werkt, hoe alle onderdelen heten en waar je op moet letten bij het gereedmaken van het materiaal.

Belangstellend neemt Cheyenne alles in zich op. Af en toe stopt ze even met pompen om iets te vragen. Ze wil echt alles weten.

‘Moet ik het even overnemen?’ vraagt Zara haar, wijzend naar de pomp.

‘Graag. Best zwaar, hoor, dat pompen.’ Cheyenne lacht en wijst naar mijn armen. ‘Ik snap wel waarom jij zo gespierd bent.’

Een seconde lang kruisen onze blikken elkaar.

‘Zaar, mag ik ook? Ik moet aan mijn conditie werken.’ Evi probeert de pomp uit Zara’s handen te trekken.

Ik draai me om naar Evi. ‘Voor jou heb ik een andere taak. Jij mag de lijnen uitrollen.’ Ik doe haar voor hoe dat moet en loop weer terug naar Cheyenne.

‘Wat doe jij eigenlijk als je niet aan het kitesurfen bent?’ vraagt ze me, terwijl ze met haar tenen door het zand woelt.

‘Ik heb net eindexamen gedaan, dus deze zomer doe ik niets anders dan kiten,’ antwoord ik lachend.

‘Heerlijk, zo’n lange vakantie.’ Ze slaakt een zucht, terwijl ze uitkijkt over zee. ‘Al zou ik mijn zussen wel missen, denk ik. Heb jij broers of zussen?’

‘Nee.’

‘Een vriendin?’ Een tikkeltje brutaal kijkt ze me aan.

‘Of een vriend?’ vult Zara aan. Ze stopt met pompen.

Ik glimlach. ‘Nee, beide niet, voorlopig geniet ik lekker van mijn vrijheid hier op Vlieland.’

‘De kitesurfers hier zijn natuurlijk allemaal vrienden van je. Eén grote familie.’

‘Precies.’ Ik slik. Mijn familie. Even schiet het beeld van mijn vader door mijn hoofd. Nee, niet aan denken nu.

‘Volgens mij is-ie zo wel vol genoeg.’ Zara veegt met een hand over haar voorhoofd. ‘Zullen we een duik nemen? Ik zweet me kapot.’ Ze trekt haar t-shirt over haar hoofd en rent naar de kustlijn.

Niet veel later liggen we met z’n vieren in het water. We laten ons meevoeren door de stroming en een voor een verdwijnen we lachend in de golven, terwijl we kletsen over onze favoriete pizza’s, Evi’s angst voor kwalen en de bijzondere situaties die de meiden door Cheyennes spontane acties meemaken. Gisteren hadden ze per ongeluk de boot naar Vlieland gemist, maar Cheyenne had weten te regelen dat ze mee konden met een zeilboot die net op het punt stond naar het eiland te vertrekken vanuit Harlingen.

‘Als je echt iets wilt, vind je altijd een weg,’ merkt Cheyenne lachend op. Ze wijst naar de kite. ‘Zullen we weer verdergaan?’

De rest van de middag brengen we door op het strand, waar ik de meiden leer hoe ze de kite kunnen besturen. Cheyenne

blijkt een snelle leerling en is vastberaden om het kiten goed onder de knie te krijgen. Fanatiek stort ze zich op elke oefening die ik haar geef.

‘Als jullie willen, kunnen we nog wel even bodydragen,’ stel ik voor, als de lestijd er bijna op zit.

‘Bodydragen?’ Verbaasd kijkt Cheyenne me aan.

‘Dan laat je je al liggend door de kite voorttrekken door het water.’

‘Kitesurfen zonder board dus eigenlijk,’ vat Zara mijn uitleg samen.

‘Precies.’

‘Klinkt eng,’ zegt Evi. ‘Ik weet niet of ik dat wel durf.’

‘Mij lijkt het juist fantastisch.’ Cheyenne springt enthousiast op en neer. ‘Let’s do it!’

‘Eerst wetsuits aan.’

Even later lopen we met z’n drieën de branding in, Evi blijft toekijken vanaf het strand.

Ik draai me om naar Zara en Cheyenne.

‘Wie eerst?’

‘Kom maar op. Ik kan niet wachten.’ Cheyenne gaat voor me staan, trekt haar trapeze wat strakker aan en neemt de kite van me over. ‘Wat moet ik doen?’

‘Ga op je buik in het water liggen, je benen achter je. Hou de kite recht boven je, op twaalf uur.’

Cheyenne doet wat ik zeg.

‘Nu ga je een lusje maken van elf naar drie uur, zodat je kite door de powerzone komt. Je zult merken dat je meteen vooruitgetrokken wordt. Je hoeft niet bang te zijn, ik blijf bij je.’ Met mijn rechterhand houd ik me stevig vast aan de lus van haar trapeze en direct voel ik hoe we samen vooruitgetrokken worden door het water. En nog een keer. En nog een keer.

Cheyenne giert het uit. ‘Whoehoe! Dit is geweldig!’

Al snel zijn we tientallen meters van Zara verwijderd. ‘Oké, Cheyenne, bar van je af nu. Stuur je kite weer naar twaalf uur.’

Even later staan we weer naast elkaar in de branding. Cheyennes ogen stralen. ‘Dit is echt fantastisch. Mag ik nog een keer?’

Ik grinnik om haar enthousiasme. Die meid is echt te gek. Ik kijk er nu al naar uit om haar op het board te zien.